

Denna skrift (som gavs ut 1935) handlar om den kraftiga kursändring som det svenska kommunistpartiet (och Kommunistiska internationalen) gjorde 1934, när man lämnade den "tredje periodens" sekteristiska politik och i stället slog in på folkfrontspolitiken. – Red

Kommunisterna på väg till socialdemokratin

Genom "aktionsenhet" till organisatorisk förening

Man föreställde sig att en gammal funktionär i S. K. P. för ett år eller bara ett halvår sedan hade rest upp till de norrländska obygderna, där inga nyheter eller tidningar nått honom. Så kommer han tillbaka och får tag i Ny Dag och den andra kominternlitteraturen. Det skulle nog dröja en tid innan han kände igen sitt gamla K. P. samt sina kamrater Gustav Johansson, Linderot, Senander, Sillén och de andra. Vilken förvandling! Vilka halsbrytande saltomortaler! En övad akrobat kan blekna av avund över sådana färdigheter!

Men har inte vår K. P.-funktionär på de sista åren mången gång haft en riktig känsla av att hans parti egentligen bedriver en vanvettig splittrings- och isoleringspolitik? Kan han inte egentligen dra en lättnadens suck över att detta nu är över och Sverges kommunistiska parti

såväl som hela Komintern äntligen blivit ”förnuftiga”? Ser man inte redan i andra länder, framför allt i Frankrike, att Kominterns stora omsvängning till enhetens bejakande gör ett starkt intryck på partilösa och många socialdemokratiska arbetare och att vågen redan banats för ett närmande? Kan man inte nu se framtiden an, full av nya förhoppningar?

Tyvärr är det inte så, ty Kominterns omsvängning är förenad med en sådan *principlöshet* och en sådan *opportunistisk*, att de största faror på nytt hotar den internationella arbetarrörelsen. Dessa faror är så mycket större som Kominterns faktiska politiska närmande till Andra Internationalen, vilket nu pågår och tillmötesgår massornas önskan om enhet, måste leda till nya massbesvikelser och därmed ännu en gång till arbetarklassens aktionsoduglighet. Varje verkligt revolutionär arbetare och funktionär har därför den plikten att förhålla sig mycket klar och nykter gentemot de nu upprullade frågorna samt att så verka för sin klass' nödvändiga enhet, att resultatet likväl blir ett stärkande av klasskrafterna och därmed möjlighet till seger över kapitalismen och fascismen.

De *huvudfrågor*, som nu står på dagordningen och i vilka det visar sig att Komintern lika mycket blivit en politisk fara och en arbetarrörelsens skadegörare, är följande:

- *Ställningen till krig och bedömandet av kapitalismens nuvarande läge.*
- *Ställningen till enhetsfronten, folkfront och folkfrontsregering.*
- *Ställningen till facklig enhet och partienhet samt till uppfattningen om det till seger ledande proletära partiets utseende och roll.*

Dessa frågor skall därför här behandlas var för sig.

Revisionistisk ställning till krigsproblemet.

Under de månader då Italien förberedde sitt rövaröverfall på *Abessinien* förklarade Kommunistiska Internationalen att det imperialistiska Englands intressen i denna fråga för ögonblicket helt och hållet sammanfaller med det internationella proletariats:

”Man förstår att Sovjet-Unionen icke kan solidarisera sig med den brittiska politikens motiv, men om England — allt under det det försvarar sin ställning i Medelhavet — på samma gång försvarar freden, så kan Sovjet-Unionen, som är angelägen om fredens bevarande, icke annat an intaga en positiv ställning till Englands strävanden i samma riktning... Det är påtagligt, att om England icke endast i ord utan också i handling erkänner iden om fredens odelbarhet och om det därav drar den slutsatsen att freden måste konsolideras på alla områden, så blir det lättare att få freden försvarad av ett större antal makter även i den abessinska frågan.” (Radek ”Social-Demokraten” den 25 september 1935).

Kominternpartierna har just på grund av detta momentana gemensamma intresse för fredens bevarande också gått in för *sanktionspolitiken*, med vilken England på grund av par. 16 i N.F.-statuten hotade Italien i händelse av ett öppet angrepp på *Abessinien* (stängning av Suezkanalen, inställande av alla transporter till Italien och slutligen också militära åtgärder). Detta hot skulle vara ett medel att ännu i sista stund avhålla Italien från att ställa till ett krig, som kanske mycket snart skulle sprida sig vidare.

Mussolini hotade då med att om några sanktioner tillämpades mot Italien av de övriga N.F.-staterna, så betydde det omedelbart krig också mot dessa stater.* Trots detta har komintern-

* Sedan nu det italiensk-abessinska kriget kommit i gång, har *Mussolini* något mildrat sitt hot. Gentemot rent ekonomiska sanktioner kommer Italien att bevara lugn och ordning, men politiska sanktioner kommer han att besvara med politiska åtgärder och först på militära sanktioner kommer han att också å sin sida svara med militära åtgärder.

sektionerna, utom den ryska, och framstående kominternledare liksom också det imperialistiska England och Andra Internationalen uttalat sig för sanktioner och ställt motsvarande krav på regeringarna. Den engelske kommunistledaren Pollitt skrev till exempel i "Baseler Rundschau", schweiziska partiets officiella organ (n:r 51, för den 26/8 1935) :

"Det har hittills icke tillräckligt framhållits att om arbetarklassens förenade aktion lyckas genomdriva förbundspaktens fullständiga tillämpning, varvid alla sanktions- och motståndformer — ekonomiska, politiska och militära — insättes mot Mussolini, så skulle detta ha två mycket viktiga följder: 1) stärkandet av det abessinska folket och alla koloniala folk i kampen mot imperialismen och 2) stärkande av kampen mot fascismen..."

Pollitt förklarade visserligen vidare att han samtidigt måste avslöja den egna (i detta fallet den engelska) regeringens politik och han formulerade, jämte en appell för mobiliseringen av alla arbetande, en rad krav av Englands kommunistiska parti till regeringen. Men bland hans paroller fanns som punkt II också understödandet av sanktionspolitiken!

Ännu krassare än "Baseler Rundschau" hållning i en i n:r 53 publicerad rapport över *det engelska arbetarpartiets* (Labour Partys) kongress, som ägde rum i början av oktober. Här skildras hur ledaren för den oppositionella Socialistiska Ligan — lord Cripps — talade mot sanktioner och därvid förklarade att frågan för honom skulle te sig annorlunda endast om ingen imperialistisk, utan en socialistisk regering funnes i England och om arbetarklassen övade kontroll över den militära apparaten. Denna ur revolutionär ståndpunkt fullt riktiga argumentering kallar Baseler Rundschau för "*den socialistiska ligans negativa, pseudo-socialistiska linje*". Tidningen prisar däremot en annan talare, som gick in för sanktioner, "även om det komme till användning av maktmedel" och säger att han *tydligast företrätt arbetarklassens ståndpunkt*.

Också det ovan anförda Radek-citatet är ju ingenting annat än en appell till den engelska regeringen att genomföra sanktioner.

Allt det som passerat i Sverge i denna fråga behöver vi inte här vidare utveckla i detalj. Vi erinrar bara om hur kommunistiska talare på många möten gemensamt med socialdemokratiska inledare uttalat sig för N.F.-sanktioner, om hur till och med med kommunistiskt samtycke bönetelegram skickats till den engelska regeringen, att den icke borde vika tillbaka utan fasthålla vid sanktionerna o. s. v.

Detta ställningstagande är katastrofalt ur arbetarklassens synpunkt icke endast därför att freden nu först riktigt hotas, i betraktande av att Mussolini icke heller ryggat tillbaka för att tända en ny världsbrand. Det är framför allt förkastligt också därför, att *den logiska slutsatsen* av ett erkännande av N. F.-aktioner från kommunisternas sida blir deras *deltagande* i de ekonomiska, politiska och *militära* sanktionerna. Det vill säga att om det kommer till krig till följd av dessa sanktioner, så måste Komintern rentav uppmana arbetarna att bevilja krigskrediter och vid sin bourgeois sida draga ut i ett krig, som föres av vissa andra imperialistiska makter mot det imperialistiska Italien.

Denna konsekvens av hela Kominterns nya N.F.-politik och i samband därmed också av den fransk-ryska militärpaktens har ingen mindre än Stalin ju också ofta dragit, i det han vid den franske regeringsrepresentanten Laval's besök i Moskva förklarade för honom att de båda förbundna staterna "*hade den plikten att icke reducera de medel, som; tjänar deras nationella försvar. Stalin förstår och gillar fullkomligt den franska politiken för landets försvar, vilken går ut på att hålla den väpnade makten så stark som säkerheten fordrar*" (Baseler Rundschau, n:r 22, i maj 1935).

Denna öppenhet av Sovjet-Unionens och det ryska kommunistiska partiets ledare var vid den tiden en pinsam angelägenhet för många kominternmedlemmar, och de försökte mestadels att bagatellisera uttalandet eller genom alla möjliga utläggningfinter ge det en bättre innebörd. Men *Ercoli*,* som var inledare i krigsfrågan på Kominterns sjunde världskongress i augusti 1935, uttalade ännu en gång klart och tydligt:

”Det förvånar oss därför att några kunnat finna det märkvärdigt att avslutandet av fördraget med Frankrike åtföljdes av en förklaring av kamrat Stalin, vari han gav uttryck åt sin ”fulla förståelse och sitt samtycke till det nationella försvarets politik, som fullföljdes av Frankrike i syfte att upprätthålla sina väpnade stridskrafter på en nivå, som motsvarar dess säkerhets behov.” Jag tycker att det snarare hade varit märkvärdigt om en sådan förklaring icke hade skett, då underlåtagandet av ett sådant otvetydigt ställningstagande hade berövat fördraget hela dess effektivitet som verktyg för en positiv fredspolitik” (Baseler Rundschau, n:r 52).

Hur *medvetet* de ryska kommunistledarna bedriver denna politik, som är ett slag i ansiktet mot alla Kominterns hittillsvarande principer i frågan om kriget och ställningen till den egna bourgeoisins rustningspolitik, visar också följande i den franska tidskriften ”Vu” offentliggjorda och efteråt icke dementerade *intervju med Radek* av den franske journalisten de Jouvenel, som följt med Laval på hans resa till Moskva. Radek berömde den ryska Röda Armen, varpå han tillfrågades av Monsieur de Jouvenel om han inte nu, då Frankrike och Ryssland är allierade, också vore intresserad av att Frankrike är militärt så starkt som möjligt. Varefter följande repliker växlades:

Radek: ”Naturligtvis. Ni måste också upprusta moraliskt.”

Jouvenel: ”Men de franska kommunisterna al inte samarbeta därför.”

Radek: ”*Då kan vi göra något för att ändra deras åsikt (!)*. Det kommer an på er att gå in för förbättring av de franska arbetarnas levnadsbetingelser.”

Det vill säga: Radek lovade den kapitalistiska franska regeringen genom de Jouvenel det oerhörda att ryssarna resp. Komintern nog skulle sörja för att de franska kommunisterna ställer sig på sin bourgeois sida och beviljar krigskrediterna etc. Att han därvid också talade om en förbättring av de franska arbetarnas levnadsstandard, gör alls icke detta ställningstagande mer acceptabelt.

En artikel i den tjeckiska tidningen ”Rude Pravo” (centralorganet för därvarande kommunistiska parti) för den 18 juli 1935 under rubriken ”*Vi måste försvara oss och kommer att försvara oss*”, visar hur långt de av oss påvisade konsekvenserna av kominternsektionernas erkännande av sanktionerna också där redan verkat. I artikeln hänvisas till Tjeckoslovakiens krigsfara och dess hotande utlämning åt Hitler-fascismen. Sedan heter det:

”... Vi vet att man icke kan försvara sig mot fascismen och mot Hitler med fredliga ord och fredspsalmer. För kampen mot fascismen, mot Hitlers aeroplaner och tanks måste vi förfoga över samma medel som motståndaren. Lagen om självbevarelsen förpliktigar oss till *försvarskrig mot fascismen och mot Hitler*.”

Sedan förklaras visserligen, att Tjeckoslovakiens nuvarande nationaldemokratiska generaler icke är lämpliga att leda detta försvarskrig och att ungdomens nödvändiga militära fostran (!) endast får ledas av antifascister samt att framför allt Hitlers bundsförvanter i Tjeckoslovakien måste slås ned.

Dessa krav är nog så bra och riktiga, men enbart med uppställande av krav åstadkommes ännu

* Ercoli är identisk med den italienske kommunistledaren Togliatti – *Red anm.*

icke någonting. Därför stannar de fascistiska officerarna ännu länge kvar i armen. Att kommunisterna också vill draga i fält *med dem* till "frihetskriget" mot Hitler, visar de fortsatta uttalandena i nämnda artikel:

"Vi är för genomförandet av pakten med Sovjet-Unionen, enär freden kan tryggas endast på Sovjet-Unionens sida. Och om det gällde att på Sovjet-Unionens sida försvara friheten och rätten mot hitlerfascismen, kommer vi att vara de första som utfärdar befallningen: 'Till vapen!' Vi kommer att försvara oss till sista blodsdroppen."

Det är inte bara som i Frankrike: borgfred för Sovjet-Unionens försvar. Det är: borgfred för "den tjeckoslovakiska nationens" försvar, respektive den tjeckoslovakiska kapitalismens, vilken betraktas som ett mindre ont än den fascistiska kapitalismen och värd att försvaras av arbetarna.

Även här i *Sverige* märker man redan dylika konsekvenser av den fransk-ryska militärpakten och Sovjet-Unionens inträde i N. F., vilka kullkastar hela den kommunistiska uppfattningen om kapitalismens nedgångsepok och den akut stående uppgiften att störta den. Vi erinrar om *Knut Senanders* tal på ett tillsammans med den reaktionäre socialdemokraten Rickard Lindström hållet möte i Mölndal. Enligt en redogörelse i herr Lindströms "Ny Tid" den 8 oktober, vilken lämnats oemotsagd, yttrade Senander, att

"kommunisterna kunde vara med om ökade försvarsbördor ifall det gäller att försvara landet mot imperialistiska överfall".

Herr *Set Persson* sade en vecka tidigare i Ho fors, att "kommunisterna skulle medverka till att svenska trupper och pansarbåtar ställes till Nationernas Förbunds förfogande, ifall krav därom framställdes, och att kommunisterna även i riksdagen skulle rösta för ökade utgifter till militarismen, som kunde bli en följd härav".

Allt detta betyder *likvideringen* av de ännu på Kominterns sjätte världskongress (1928) betonade leninska principerna, att i imperialismens epok måste arbetarna i alla kapitalistiska stater under alla förhållanden resa sig mot den egna imperialismen och kämpa för kapitalismens störtande i sitt eget land. Det är också *likvideringen* av den en gång just av Komintern utarbetade ståndpunkten, att arbetarklassen och dess revolutionära parti *i utrikespolitiska frågor inte kan göra något annat* än att ständigt på nytt proklamera sin principiella ståndpunkt. Att konkret vilja inblanda sig i uppgörelser mellan imperialistiska motståndare måste leda till prisgivande av klasskampsståndpunkten, till ett närmande till en av de imperialistiska motståndarna. Ännu 1929 yttrade samme *Litvinov*, vilken i dag som rysk representant i N.F. spelar en ytterst tvetydig roll, i tillämpning av dessa principer också på Sovjet-Unionen som stat (för vilken bl. a. frågan under vissa omständigheter kan kosta något helt annat), på ett sammanträde av allryska exekutivkommittén:

"... Makten i proletariats händer, vilket alltid förfäktat den internationella fredens sak, oavlatligt fasthållande vid oktoberrevolutionens principer och vid Lenins testamente, *icke-deltagande i politiska grupperingar och kombinationer mellan de olika staterna mot varandra*, frånvaron av varje imperialistisk önskan och strävan att underkupa och underlägga sig andra folk..., det är faktorer som förlänar Sovjet-Unionens utrikespolitik en särskild stabilitet."

Det är därför ett grovt vilseledande av arbetarna och de egna partikamraterna, när *Ercoli* på Kominterns sjunde världskongress förklarade att den av sjätte kongressen krigsfrågan beslutade *generallinjen* ännu alltjämt existerar, att det vid Kominterns nya ställning till krigsproblemen och till Nationernas Förbund bara rör sig om en taktisk ändring, som har sin orsak i en förvandling av det internationella läget. Det rör sig om en *principiell revision*, ty beslutet på sjätte världskongressen i krigsfrågan sade bl. a.:

”Proletariatets ställning till arméerna i de imperialistiska länderna bestämmas av följande fakta:

Armén är — alldeles likgiltigt av vilken organisationsform — en del av den borgerliga statsapparaten, som proletariatet vid sin revolution *icke har att demokratisera, utan slå sönder.*

Inte en man och inte ett öre till armen, d. v. s. hänsynslös kamp mot den borgerliga militarismen, mot alla arméreformer, avvisande av alla militärbudgeter o. s. v. — Denna sats gäller för den bestående amen lika väl som för de demokratiska miliserna — båda är former för bourgeoisins beväpning mot proletariatet.”

Och på ett annat ställe i samma teser heter det:

”En av kommunisternas uppgifter i kampen mot det imperialistiska kriget är: att i god tid vederlägga alla sofismer och slagord, med vilka bourgeoisin och socialdemokraterna rättfärdiga kriget. I första rummet står också i denna dag parollen ”fosterlandsförsvaret”. Kriget mot Kina 1927 har visat betydelsen av parollen ”skydd för liv och egendom”, ”skydd för handeln”, ”för flaggan” etc. Under det sista imperialistiska kriget spelade hos ententen parollen ”kamp mot den preussiska militarismen” den avgörande rollen då det gällde att mobilisera massorna för kriget. I ett kommande krig mellan Frankrike eller Jugoslavien och Italien kommer parollen ”*kamp mot den reaktionära fascismen*” att spela samma roll (!). Bourgeoisin i dessa länder kommer att utnyttja folkmassornas antifascistiska stämning för att rättfärdiga sitt imperialistiska krig.”

Nu är det just Komintern, som under det av den sjätte världskongressen som demagogiskt betecknade slagordet kamp mot fascismen förtiger eller utplånar det intima sammanhanget mellan fascism och kapitalism samt strävar att föra de revolutionära arbetarna tillsammans med socialdemokratin på *samma* front med bourgeoisin i de s. k. ännu demokratiska länderna! Men ännu mera: Inom Komintern har också redan en omsvängning försiggått i den i ovanstående citat omtalade ställningen till ”fosterlandsförsvaret”. Vad är det annat, när till exempel den franska partitidningen ”L'Humanité” i maj 1935 — alltså vid tiden för Lavals besök hos Stalin — offentliggjorde en artikel av partiledaren Vaillant-Couturier, vari det heter:

”Ordet 'fosterland' kom en gång i tiden håret att resa sig på herveisterna ... hos oss kommunister injar detta ord alls ingen skräck. Fosterland? Varför inte? *Vi vill erövra fosterlandet.* Det tillhör oss. Mellan det och oss står bara profitens mur, som faller allt mer och mer (!). Tills vidare måste vi göra allt för att mot kapitalisterna som förstör maskinerna och mot fascisterna som förstör kulturen skydda dess materiella, andliga och intellektuella rikedomar, som samlats av så många generationer arbetsamma fransmän.

Vi är stolta över Frankrikes revolutionära traditioner och betrakta oss som deras direkta arvtagare. *Så står vi i kampen mot fascismen på deras sida, som tar dessa traditioner i anspråk för sig.*”

Därmed menas inga andra än de borgerliga radikalsocialisterna, med vilka kommunisterna upprättat en s. k. folkfront.

Arten av detta ”fosterlandsförsvars” upprullande visar att Komintern också i denna fråga råkat i den socialdemokratiska krigspolitikens trask. Just med fosterlandsförsvaret krossades den Socialistiska Internationalen 1914— 1918. Nu skall samma historia upprepas i ännu större skala, bara med den skillnaden att det denna gång är de kommunistiska ledarna som skriker värst!

Utgående från denna nya ståndpunkt marscherade de franska kommunisterna den 14 juli 1935 med ex-konseljpresidenten Daladier och andra representanter för det radikalsocialistiska partiet under den franska nationalflaggan, trikoloren, som sedan länge ej mer är en symbol för den revolutionära kampen, utan för den kapitalistisk-imperialistiska iranska republiken. I Frankrike och — som vi ser — också i Tjeckoslovakien står kommunisterna i dag redan på en

linje som på Kominterns sjätte kongress brännmärktes på det skarpaste.

Ercoli sade på sjunde världskongressen, då han kom att tala om Stalins redan nämnda yttrande till Laval, som dock är något för starkt för en kommunist, att det praktiskt och teoretiskt alltigenom är möjligt att Sovjet-Unionens och kominternsektionernas linje en gång inte behöver täcka varandra. Alltså stode Stalin-deklarationen alls inte i vägen för att kommunisterna i Frankrike likväl kunde rösta mot krigskrediter och inte understödja sin regerings rustningspolitik. Varje allvarligt tänkande människa torde begripa att detta är *simpelt taskspeleri*. Något som är en alldeles ansvarlös, men i Komintern redan mycket bruklig metod, när de på sjunde världskongressen antagna nya krigsteserna trots alla här påvisade fakta och enligt *Ercolis* helt motsatta utläggningar en gång för alla fastslår:

”De kommunistiska partierna måste i alla kapitalistiska länder föra kamp mot rustningsutgifterna ... mot de av de kapitalistiska regeringarna genomförda militariseringsåtgärderna, mot en subventionering av rustningsindustrin, mot varje vapenhandel och vapentransport...”

Denna metod skall helt enkelt gälla för att man lugnande skall kunna säga till de medlemmar och arbetare, som betraktar kominternpartiernas omsvängning och principuppställning i krigsfrågan med skepsis och obehag: ”Vad vill ni då egentligen? Titta då på våra beslut och teser, — de säger ju precis vad ni anse nödvändigt !”

Falska förutsättningar för Sovjetunionens inträde i N.F. samt den fransk-ryska och rysk-tjeckoslovakiska militärpakten.

Då Stalin avgett sin mycket entydiga förklaring till Laval och Radek sin till de Jouvenel, försökte de franska partiledarna krampaktigt parera detta slag mot hela deras hittillsvarande principiella hållning gentemot krigsproblemet med en ny analys av det nuvarande världsläget. De påstod sig alltjämt som förut representera den gamla tesen att proletariatet i ett imperialistiskt krig *under inga förhållanden* finge träffa överenskommelse med sitt lands bourgeoisie och tillsammans med den hålla på det nationella försvaret. Men — en konstellation, där Sovjet-Unionen står på Frankrikes sida, betyder ju att det *alls inte rör sig om ett imperialistiskt krig längre*. Jämte huvudredaktören för ”L'Humanité och andra skrev den vid varje vändning troget medlöpande Thorez i samma tidning den 24 maj 1935:

”De faror som hotar Sovjet-Unionen är mycket stora. I väster hotas den av Hitlerfascismen, som söker förmå den polska fascismen att medverka, och i öster av det imperialistiska Japan. Skulle under sådana förhållanden ett krig mot Sovjet-Unionen utbryta och skulle det då på Sovjet-Unionens sida, likgiltigt av vilka skäl, stå en imperialistisk stat, så vore det inte ett krig mellan tvenne imperialistiska läger — ty det vore oerhört att beteckna som imperialistiskt det läger, i vilket socialismens och arbetarklassens land befinner sig.

Och här vill jag svara på en fråga som man framställt: 'Om Hitler lössläpper ett krig mot Sovjet-Unionen, — skulle ni då förverkliga er paroll om att förvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig?' *Visst inte!* Ty i ett sådant krig rör det sig inte om ett imperialistiskt krig mellan två imperialistiska läger; det rör sig om ett krig mot Sovjet-Unionen.”

Medan det förut hette att arbetarorganisationerna *i en kapitalistisk stat* ”inte får bevilja en man och inte ett öre” åt militära rustningar, har iranska och andra ”kommunister” nu överallt i stället satt in orden ”i ett imperialistiskt krig” och de påstår, som ovanstående citat bevisar, att ett krig exempelvis med Frankrike och Ryssland å ena sidan samt Hitler-Tyskland på den andra inte längre vore något imperialistiskt krig.

Det är en *svår villfarelse*. Envar vet att Frankrike och Tyskland i dag som förut kämpar om

hegemonin i Europa och att det kommer att fortfa ra därmed så länge kapitalismen ännu härskar i de båda länderna. Ty kapitalismen lämnar inget rum för en fredlig samlevnad mellan dessa båda makter. Om man också kan föreställa sig att Frankrike — också detta bara så länge det är kapitalistiskt — av egoistiska skäl under vissa omständigheter ställde sig på det av Hitler-Tyskland anfallna Rysslands sida, så är det likväl alldeles säkert:

- 1) Det nuvarande Frankrike för inte detta krig till Sovjet-Unionens försvar, utan uteslutande för att försvara sina *imperialistiska* intressen mot det imperialistiska Tyskland.
- 2) Blir det nazistiska Tyskland besegrat, så utgår Frankrike framför allt stärkt ur kriget, men de franska arbetarna skulle vara lika förtryckta och utsugna som förut eller, på grund av de förhärjande krisernas verkningar i alla länder, ännu värre.
- 3) Vid de i dag högst tillspetsade klassmotsatserna och den masstämmning mot kriget, som i dag kan emotses mycket fortare än 1914-1918, kan emellertid också mycket lätt *under loppet* av ett sådant krig frågan om kapitalism eller socialism bli akut. Det måste förorsaka en frontväxling av generalstaberna också i de krigförande s. k. demokratiska men tillika kapitalistiska staterna mitt under pågående krig. Då kan det mycket lätt handa, att den franska generalstaben plötsligt går *med Hitler* både mot Sovjet-Unionen och mot rebelliska arbetare i Paris och på andra platser.

Men Komintern framställer också dessa för proletariatet och Sovjet-Unionen så farliga generalstabers som förkämpar mot fascismen! Komintern och dess sektioner kräver visserligen i sin propaganda att de fascistiskt sinnade generalstabsofficerarna skall avsättas. Men just därigenom uppväcker de återigen nya illusioner: som om i en kapitalistisk stat de högre officerarna — med få undantag — i dag över huvud taget vore annat an reaktionära och kontrarevolutionära, och som om en sådan paroll över huvud taget kunde genomföras utan andra avgörande förändringar!

Men vidare! Också i andra avseenden har Sovjet-Unionens ledare och Kominterns representanter på sjunde världskongressen bedömt läget *felaktigt*. Ercoli sade i sitt referat till krigsfrågan:

”Å andra sidan framträder en grupp kapitalistiska stater, där den parlamentariska regimen till största delen bibehållit sig och som mer eller mindre är -intresserade av fredens bevarande . . . Själva Nationernas Förbund utgör ett visst hinder för förverkligandet av dessa makters planer (Japan och Tyskland, — om Italien är det inte tal! Författarens anmärkning) och kan utnyttjas för att uppskjuta krigsutbrottet.”

Då den fransk-ryska pakten avslöts, firades också denna och likaså pakten med Tjeckoslovakien av kommunisterna som garanti för freden, och — som det hette i ”Pravda” den 16 maj 1935, — ”en ny *effektiv åtgärd* för den europeiska fredens befestande.” Samtidigt förkunnades överallt att Sovjet-Unionens inträde i N. F. samt avslutandet av pakten med Tjeckoslovakien och framför allt med Frankrike innebar ett tydligt tecken på Sovjet-Unionens på sista tiden oerhört ökade *internationella auktoritet* (i den kapitalistiska Internationalen!).

Allt detta var svåra illusioner av Tredje Internationalen och från ryssarnas sida. Andra partier — däribland också vårt parti — underlät icke att påpeka detta för dem, de förbisåg fullständigt att det imperialistiska Frankrike mycket mer begagnade Sovjet-Unionen för sina syften än omvänt. De förbisåg vidare att Frankrike alls icke så obetingat på så lång sikt var hänvisat till Sovjet-Unionens aktiva stöd, som de utan vidare trodde. Slutligen förbisåg de i sin stereotypa uppfattning om en omedelbar krigsfara endast för Sovjet-Unionen, att Italien allt mera trädde i förgrunden som omedelbart hot mot freden. De förbisåg det inte bara utan de *ville inte* se det.

Detta perspektiv hade gjort det svårare för dem att argumentera för sin — enbart av förmenta intressen för Sovjet-Unionen dikterade — politik med inträde i Nationernas Förbund, militäralliansen med Frankrike och Tjeckoslovakien samt för den därmed förenade vändningen i hela Kominterns politik.

Men de blev *mycket snart* av så tvingande fakta övertygade om det felaktiga i sina perspektiv, att ingen människa — inte ens en sådan väldig som Stalin — längre kunde förbigå det. Ännu medan rapporteringen om den sjunde världskongressen inom de enskilda sektionerna stod på dagordningen, utbröt det öppna kriget mellan Italien och Abessinien. Genast framträdde N. F:s av marxister också förut genomskådade *vanmakt* i all sin öppenhet och krasshet. Tillika visade det sig, att Frankrike som redan nämnts alls icke var så nödtvunget och hänvisat till ett aktivt stöd av den ryske representanten i Nationernas Förbund, som Sovjet-Unionens ledare förmodade. Dessutom framträdde vid debatterna hit och dit om sanktioner också Frankrikes egna *imperialistiska* karaktär genast med all tydlighet. Av Sovjet-Unionens auktoritet, som påstods ha ökat så mycket, märktes alltså ingenting. Inte heller Sovjet tänkte på att inom N. F. taga initiativet till de så mycket prisade sanktionerna, då de andra N. F.-medlemmarna efter krigsutbrottet ställde sig tvekan. Sjunde världskongressens hela N. F.-analys har redan nu, knappt två månader efter kongressen, förts in absurdum.

Det är också betecknande, hur *passivt* Sovjet-Unionen nu förhåller sig inom N.F. Vid dess inträde förklarades det för arbetarna att Sovjet-Unionen där skulle sträva efter att genomdriva *sina* uppfattningar i internationella frågor. Men vid behandlingen av den abessinska frågan trädde dess representant alldeles i bakgrunden, fastän det rör sig om ett överfall av en imperialistisk rövare på ett nästan värnlöst kolonifolk. Enligt Lenins principer hade Sovjet-Unionen just i en sådan fråga bort spela *huvudrollen*. Men det är uppenbarligen obekvämt för den.

Vid tiden för sjunde världskongressen uttalade några kominternpampar, om också i beslöjad form så dock tydligt nog för den uppmärksamme åhöraren eller läsaren, att den internationella arbetarklassen i dag betyder noll och ingenting gentemot krigsfaror och att Sovjet-Unionen också av denna anledning för att hävda sig själv måste taga sikte *endast* på de olika kapitalistiska staterna samt på att utnyttja deras inbördes motsättningar. Men nu med ens — då Sovjet-Unionens N. F.-politik blir obekvämt anslås återigen andra toner. Kominterns exekutivkommitté har den 7 oktober utfärdat ett *upprop till alla arbetare och arbetarorganisationer* samt alla fredsvänner, vari det heter:

”De största kapitalistiska i N. F. representerade staternas regeringar dömer åter N. F. till vanmakt. De imperialistiska makternas intressen gör t n effektiv gemensam aktion av N. F. mot de fascistiska krigsprovokatörerna omöjlig. *Räddningen undan kriget ligger i det internationella proletariats och dess organisationers hand.*”

På det av Stockholms K. P.-avdelning anordnade antikrigsmötet den II oktober föredrogs — hastig anpassning efter den *nya svängningen av Komintern* — en resolution av samma innehåll. Medan K. P.-herrarna förut, när vårt parti talade om ”arbetarklassens sanktioner”, betecknade detta som ihålliga fraser, talar man numera i hela kominternpressen om att sanktioner över huvud taget endast kan vara effektiva, om de står under arbetarnas kontroll etc.

Därmed har Komintern faktiskt taget återigen *likviderat* den nyss avslutade sjunde världskongressens hela linje. Vad som från detta håll för närvarande säges om krigsfrågan, motsvarar det som vi hela tiden framställt som arbetarklassens *enda möjliga ställningstagande*. Även om denna nya insikt i och för sig kan hälsas välkommen, så befriar den oss likväl icke från uppgiften att vederbörligt bränmärka Kominterns och dess sektioners roll under denna

tid. Ett parti och en International, som ränner hit och dit på det sättet och som på ett så skrupellöst sätt bidrager till arbetarmassornas förvirring, kan icke ställa anspråk på att betraktas som proletariatets ledare.

Kominterns revisionistiska hållning i hela krigsfrågan är dessutom icke därmed uppgiven. Komintern har på detta område politiskt svängt över till Andra Internationalens läger. Denna är också helt plötsligt redo att med Komintern upprätta den hittills bryskt avvisade enhetsfronten.

Kominterns ställning till enhetsfronten, folkfronten och folkfrontsregeringen.

År 1934, i och med Sovjet-Unionens inträde i N. F. och avslutandet av den fransk-ryska pakten, gjorde Komintern en helomvändning i fråga om enhetsfronten — för vilken gång i ordningen skall vi låta vara osagt. *Enhetsfront till varje pris*, med alla och envar — det är nu Kominterns nya linje. Det göres enhetsfrontanbud inte bara till ”renegaterna”, inte bara till ”socialfascisterna”, utan det göres ”folkfront” med borgerliga demokrater och utpräglade kapitalistiska partier. Det är Kominterns ”raka bolsjevikiska” linje.

Den nya vändningen motiveras dels med den djärva lögnen, att Komintern och dess sektioner *alltid* varit för enhetsfronten, dels med det föregivet dialektisk-marxistiska argumentet att förhållandena har ändrat sig. I det sistnämnda är så mycket riktigt, att taktiken — men inte principerna! — måste anpassas efter den politiska situationens ändringar. Men detta argument kan här icke användas, därför att för det första *användandet av en konsekvent enhetspolitik var nödvändig under alla åren*. Och därtill kommer att situationen alls inte hade ändrat sig först då Kominterns omsvängning i denna fråga skedde.

Vad har till exempel ändrat sig i fråga om läget under år 1934? Fanns inte fascismen också till förut och var den inte i många länder en hotande fara? Ännu halvtannat år efter det Hitler kommit till makten i Tyskland avvisade Komintern och Tysklands kommunistiska parti enhetsfrontpolitiken.

Om vi hittills måst värja oss mot Kominterns *ultravänstervanvett* i denna fråga, så är vi nu tvungna att kämpa mot den högeropportunistiska ytterligheten, åt vilken kominternsektionerna — däribland också våra sillénare — nu hemfallit.

Den principiösa opportunismen i frågan om enhetsfronten började på sommaren 1934 med förklaringar från de mest olika kominternsektioner till de socialdemokratiska partierna i resp. länder, att de för enhetsfrontens och enhetens skull också ville *taga avstånd från en principiell kritik mot den socialdemokratiska politiken*.

Sjunde världskongressen har upphöjt den för några månader sedan i Frankrike inledda folkfrontpolitiken till en *generalparoll* för alla länder. Det är betecknande för frånvaron av varje eget kritiskt tänkande inom Komintern att dessa samma herrar Linderot, Cachin, Pieck etc., som ännu i går på direktiv från Moskva företrädde ultravänstervanvettet, nu utan varje prövning och reservation röstar för motsatsen.

Folkfrontspraxisen i Frankrike visar redan i dag formerna av den allra värsta koalitionspolitik. Inte bara borgerliga vänstermän som förre konseljpresidenten Daladier och höger-radikalsocialister som Herriot, utan också utpräglade halvfascister och förrädare mot arbetarrörelsen såsom den förutvarande ”neosocialisten” Marquet, hälsas och hyllas i dag av K. P.-ledarna med vedervärdig servilitet som medlemmar eller sympatiserande i folkfronten.

En *folkfront* som front utöver arbetarorganisationerna tillsammans med småborgerliga skikt till kamp mot fascismen kan i och för sig alltigenom vara nyttig. Men om den urartar till ett förbund med kapitalistiska partiet och rentav med arbetsköpareföreningar, då *måste* arbetarintressena därvid gå åt fanders. Aldrig kan fascismen effektivt bekämpas av en ”folkfront”, där officiella kapitalister är representerade. *En framgångsrik kamp mot fascismen är bara möjlig i förbindelse med en hänsynslös kamp mot kapitalismen, över huvud taget.*

Denna förut också av kommunisterna representerade princip har kommunisterna nu prisgivit.

Vad är folkfrontsregering?

Det rör sig här om den gamla tvistefrågan huruvida och under vilka betingelser ett revolutionärt arbetarparti under ett ännu existerande kapitalistiskt system får delta i resp. understödja en regering. Denna fråga ställdes för första gången år 1899 då Millerand (dittills medlem av socialdemokratin) inträdde i den franska regeringen. Hela den socialistiska internationalen stod emot Millerand, och han uteslöts ur partiet. De radikala socialdemokraterna från förkrigstiden och senare kommunisterna avböjde i varje fall alltid deltagandet i en koalitionsregering. *Rosa Luxemburg* formulerade redan mot Millerand något som knappast ens i dag skulle kunna sägas bättre:

”I det borgerliga samhället är socialdemokratin (då det enda arbetarpartiet) till sitt väsen hänvisat att spela rollen av ett oppositionellt parti; som regerande parti får det endast uppträda på den borgerliga statens ruiner ... Arbetarklassens representanter kan, utan att förneka sin roll, endast i ett fall inträda i en borgerlig regering: för att samtidigt bemäktiga sig densamma och förvandla den till den härskande arbetarklassens regering.”

Inom Komintern upprullades åren 1922-1923 frågan om arbetare- och bonderegeringen helt och hållet i denna mening. År 1924 reviderade den femte Kominternkongressen denna uppfattning i ultravänsterriktning och betecknade parollen om arbetarregering endast som en synonym till proletarietets diktatur alltså inte som ett revolutionärt övergångsstadium till denna. Ända till år 1934 har Komintern sedan avböjt varje slags arbetarregering, som ännu inte utgör den fullkomliga proletära diktaturen, — ja, redan en diskussion därom betecknades som opportunism och ”förräderi”.

Nu har Komintern inte bara prisgivit det ultravänstra ställningstagandet, utan också den förra ännu under Lenins ledning fastställda revolutionära ställningen till frågan om arbetarregeringen.

I Dimitrovs tal liksom också i sjunde kongressens teser angavs endast följande, mycket tånjbara förutsättningar för en folkfrontregering (inte bara arbetarregering), i vilken kommunisterna kan delta eller som de åtminstone kan stödja:

Om det kommer till stånd en överenskommelse om en regeringsplattform mot fascism och reaktion, skall kommunistiska partiet aktivt understödja en dylik regering oavsett om det själv deltar i regeringen eller inte. Det rätta ögonblicket för en sådan regeringsbildning är den period av politisk kris, då den härskande klassen inte längre är i stånd att bemästra massrörelsens stigande våg, när bourgeoisins statsapparat är desorganiserad, när massorna går till storm mot fascism och reaktion, men flertalet ännu är berett att under det kommunistiska partiets ledning kämpa för sovjetmakten, när breda socialdemokratiska arbetarmassor står i enhetsfrontens led och bekämpar antikommunisterna inom socialdemokratin.

Vi begär av varje enhetsfrontregering förverkligandet av bestämda aktuella revolutionära grundkrav, exempelvis kontroll av produktionen, kontroll av bankerna, polisens ersättande av beväpnad arbetarmilis o. s. v.”

Detta och annat mera behandlade Dimitrov inte vidare i detalj!

Om dessa utläggningar i Dimitrovs referat också förtiger att accepterandet av de sist nämnda fordringarna redan måste vara en *förutsättning* för kommunisternas regeringsbildande och regeringsunderstödjande, så har här likväl getts ett sken av att det rör sig om en revolutionär övergångsregering. Men Dimitrov prisgav i sitt *slutanförande* också denna förutsättning. Han förklarade där uttryckligt:

”Hela frågan går ut på huruvida proletariatet i det avgörande ögonblicket är berett och i stånd till att omedelbart störta bourgeoisin och därtill försäkra sig om bundsförvanternas stöd, eller om enhetsfronten resp. folkfronten i den givna etappen *endast är beredd och i stånd att störta fascismen*. I det sonare fallet vore det ett *otillåtligt pedanteri* att avstå från att skapa enhetsfront eller att stödja en enhetsfronts- eller folkfrontsregering. En enhetsfrontens regering är i den fascistiska diktaturens länder möjlig endast under processen med den fascistiska regimens störtande.”

Här har man återigen ignorerat det så väsentliga faktum att fascismens störtande är på det intimaste förenat med kapitalismens störtande över huvud taget. Visserligen är det inte absolut säkert att den fascistiska diktaturen *omedelbart* avlöses av en regering, som redan står på antikapitalistisk grundval. Men från *arbetarklassens* sida måste dessa frågor ses och upprullas i omedelbart sammanhang med varandra.

Dimitrov säger här rentut att kommunisterna vill bilda och understödja en folkfrontregering om den bara är antifascistisk och den sociala revolutionen eventuellt ännu står i fjärran. Men detta är ingen revolutionär övergångsregering, utan det är *ingenting annat än en av de vanliga koalitionsregeringarna*. Också socialdemokraterna försvarar hela sin kohandelspolitik med att de därigenom kommer att förhindra fascismen. Det franska kommunistpartiets politik är inriktad på att så fort som möjligt åstadkomma en ”folkfrontregering” i överensstämmelse med Dimitrovs slutanförande. De därvarande K. P.-ledarna förklarar också redan att de eventuellt vill understödja en *rent borgerlig* vänsterregering. Duclos skrev den 2 augusti 1935 i ”L'Humanité”:

”Bildandet av en vänsterregering de närmaste månaderna för att försvara friheten och låta de rika betala motsvarar enligt vår mening *vida bättre* stundens krav än de mångfaldiga kombinationerna under benämningen 'folkfrontsregeringen' . .

Vårt parti önskar varken deflation eller inflation, vilka båda riktar sig mot folket. Vi vill låta de rika betala. *Och det är varken näringslivets ruinerande eller revolutionen, det är helt enkelt en tillämpning av de åtgärder som bast gagnar landets intressen.*”

Precis så talar här Per Albin. Och han försäkrar allttjämt åter de borgerliga, att hans regering varken önskar näringslivets ruin eller revolutionen.

Det utsuddande av sammanhanget mellan fascism och kapitalism, som kommunisterna nu bedriver lika mycket som socialdemokraterna, *måste leda till ett katastrofalt nederlag för arbetarklassen* och ett ytterligare stärkande av fascismen. Ty masstillströmningen till fascismen förorsakas överallt av den ekonomiska krisens efterverkningar. Dessa krisföreteelser kan emellertid icke avskaffas av en borgerlig vänster- eller folkfrontsregering. Tvärtom: dessa regeringar skulle mycket snart av massorna göras ansvarig för krisens följder och likaså det revolutionära parti, som understödde en dylik regering.

Vilken ödesdiger förvirring kommunisterna i dag ställer till med sitt lovprisande av alla sina folkfrontkamrater, belyser bäst följande garanterade uttalande av en tysk *antifascistisk* katolsk ledare:

”Vi skulle inte rygga tillbaka för att sluta förbund med kommunisterna mot Hitler. Men efter Hitlers störtande blir man tvungen att *rikta kulsprutorna mot kommunisterna*. Och vi kommer att skjuta.”

Sådana är K. P:s folkfrontkamrater!

Enhetsfackföreningar och enhetsparti.

Kominternpolitikens vacklande från den ena ytterligheten till den andra når sin kulmen på det *organisatoriska* området. Under ultravänsterperiodens sista sju år har alla strävanden för ett samarbete med icke-kommunistiska arbetarorganisationer i vissa frågor ansetts som förräderi mot de bolsjevikiska principerna. Tusentals av de kommunistiska partiernas bästa funktionärer har för detta brutalt uteslutits och hela kommunistiska partier — såsom t. ex. i Sverige — har sprängts.

Vi kunde glädja oss at att Komintern nu åtminstone har uppgivit denna ödesdigra politik. Men den bedriver nu inte bara ett mycket överilat och därför opportunistiskt återställande av den organisatoriska *fackliga enheten*. Den förnekar nu med sin paroll om *enhetspartiet* faktiskt nödvändigheten av ett revolutionärt parti över huvud taget. Ja, Komintern är i färd med att likvidera hela den kommunistiska rörelsen och de kommunistiska partierna samt för de revolutionära arbetarna tillbaka till det socialdemokratiska träsket.

Att Komintern i dag blandar ihop frågan om den fackliga enheten och partienheten, bevisar hur den förlorat till och med arbetarrörelsens mest elementära grundbegrepp och hur de genom bittra erfarenheter förvärvade kunskaperna gått förlorade.

Lika eftersträvansvärt som ett intimt samarbete mellan det revolutionära partiet och fackföreningen är, lika principiellt olika är partiets roll och fackföreningens roll. Ett konsekvent revolutionärt parti kan endast omfatta politiskt likasinnade och måste av varje medlem begära erkännandet av de revolutionära partiprinciperna. Fackföreningarna däremot måste ha en mycket vidare ram. De måste omfatta om möjligt hela arbetarklassen utan hänsyn till parti-riktning. Revolutionära arbetare måste därvid organisera sig i fackföreningarna och där verka i enlighet med sina revolutionära åskådningar, såsom redan Marx och Lenin träffande förklarar.

Därför har vi alltid varit för fackföreningarnas enhet, även om de ledes av reformister. Komintern däremot hade sedan år 1928 brutit med denna marxistisk-leninistiska åskådning. I dag vill den förneka det, i det den ”bevisar” med citat från Lenin och även Stalin (från åren 1924— 1925), att den *alltid* varit för facklig enhet. Det står i varje fall fast, att den år 1928 beslutade RFO-kursen gick ut på splittring och att *Stalin* på ett exekutivmöte i december 1928 förklarade följande:

”Den av Tysklands kommunistiska parti ledda arbetarklassens kamp kan inte försiggå utan en viss sprängning av den i dag bestående reformistiska fackföreningsramen” (”Kommunistiska Internationalen” den 2/1 1929).

Losovskij, den röda fackföreningsinternationalens ledare, skrev i ”Kommunistiska Internationalen den 17 juni 1929:

”Om vi vill hålla den linje, som vi på grund av R. F. I :s och Kominterns beslut måste hålla, kommer man att utesluta oss i tiotusental.”

”Rote Fahne”, Tysklands Kommunistiska Partis centralorgan, skrev ännu den 25 september 1931 lika öppet:

”Lönesänkningsfackföreningarna måste *slås sönder*.”

Vi vet att sillénarna hade samma linje. Om det i Sverge inte kom till några större avsplittningar, så berodde det inte på deras vilja, utan på deras svaghet och brist på inflytande.

Nu föreligger med ens nya direktiv från Moskva, att R. F. O.-politiken skall helt och hållet övergivas och att alla därigenom uppkomna ”röda” fackförbund fortast möjligt skall likvideras. Sjunde världskongressen uttalade sig för den betingelselösa fackliga enheten, d. v. s. för inordnandet under det internationella fackförbundet som ledes av reformisterna. I Frankrike har den kommunistiska CGTU beslutat uppgå i den reformistiska CGT och har därvid också svårt sådana betingelser som att inställa fraktionsarbetet inom fackföreningarna.

Av det som vi i allmänhet sagt om nödvändigheten av facklig enhet, framgår att vi i och för sig hälsar dess återställande. Men en revolutionär måste på det skarpaste vända sig emot att ärkereformistiska fackföreningsledare som Jouhaux i Frankrike och Hicks i England, Edvard Johansson i Sverge m. fl. nu av den kommunistiska pressen entusiastiskt hyllas som bundsförvanter, i synnerhet som de uttalat sig för krigssanktioner. Därmed berövar man arbetarna inom fackföreningarna den *absoluta nödvändiga kritiska inställningen* gentemot sådana reformistiska ledare.

Frågan om enhetsfrontpartiet.

Helt annorlunda än frågan om den fackliga enheten bör — som redan nämnt — partienheten anses. Härtill säger sjunde världskongressens teser:

”Kongressen ställer de kommunistiska partierna inför den uppgiften att, stödda på arbetarnas tilltagande längtan efter en förening av de socialdemokratiska partierna eller enskilda organisationerna med de kommunistiska partierna, taga initiativet till denna förening i sin hand. Men därvid måste absolut klargöras för arbetarna att en sådan förening endast är möjlig med en särskild rad betingelser: under betingelsen av fullständig oavhängighet gentemot bourgeoisin samt fullständigt sönderslitande av socialdemokratins förbund med bourgeoisiri, på det villkoret att aktionsenheten förut förverkligats; under betingelsen av att man erkänt nödvändigheten av det revolutionära störtandet av boargeoisins herravälde och upprättandet av proletariatets diktatur i form av sovjeter; under den betingelsen att understödjandet av den egna bourgeoisin i ett imperialistiskt krig avböjes samt under den betingelsen att partiet uppbygges på grundvalen av den demokratiska centralismen, som garanterar viljans och handlingens enhet och som prövats genom de ryska bolsjevikernas erfarenhet.”

Dessa betingelser är i och för sig riktiga och bra. Men när — som vi sett — Komintern själv prisgiver det revolutionära partiets roll i det den politiskt närmar sig Andra Internationalen, när den förnekar den imperialistiska karaktären av ett krig mellan Frankrike och Tyskland vari den själv deltar och sedan inte längre tar stallning mot krigsrustningar i Frankrike — då låter de här uppställda villkoren ganska underliga. Då kan de endast värdesättas som ett medel att på papperet kunna visa de arbetare, som kritiserar kominternsektionernas hela praxis, något helt annorlunda, och lugna dem.

I Frankrike styr man redan särskilt energiskt hän mot en partisammanslagning. Då CGT:s och GGTU:s båda kongresser nyligen i princip hade beslutat den fackliga enheten, publicerades strax därpå en artikel i ”L’Humanité” som gick ut på att ”nu är fackliga enheten genomförd, nu måste man med all energi arbeta på partienheten!” I ”L’Humanité” och på det franska kommunistpartiets många massmöten upprullas emellertid alls icke de ovannämnda principiella frågorna eller utsändes att diskuteras bland de socialdemokratiska arbetarna. Tvärtom: Frankrikes kommunistiska parti strävar hela tiden att skjuta de principiella frågorna åt sidan, så att det inte störes i sin opportunistiska praxis.

Det revolutionära partiets faktiska likvidering kommer bl. a. klart till uttryck i den av den sjunde världskongressen beslutade valtaktiken för de kommunistiska partierna. I den politiska resolutionen, stycket 6, heter det:

”I betraktande av den fascistiska faran kan kommunisterna, motsvarande enhetsfrontrörelsens tillväxt och framgångar samt även motsvarande det bestående valsystemet, uppträda i valkampanjen med *en gemensam plattform och gemensamma listor med antifascistiska fronten*, varvid de bevarar åt sig friheten att bedriva politisk agitation och kritik.”

De svenska arbetarna erinrar sig den ännu icke långt tillbaka liggande tid, då sillénarna med sin särliste-beteckning ”*Klass mot klass*” gentemot den gamla listbeteckningen ”Arbetarpartiet” sprängde den proletära klassfronten och därigenom spelade mandat över i de borgerligas händer. Ännu vid förra årets landstingsval skymfades vårt parti som ”den socialdemokratiska kohandelspolitikens lakej” därför att det inte var med på beteckningen ”Klass mot klass”.

Nu överger Komintern i denna fråga inte bara den gamla ultravänstertaktiken, utan hemfaller även här genast åt den andra ytterligheten. Nu skall man t. o. m. *avstå från egen vallista* och det skall uppställas enhetslistor inte bara med socialdemokratin, utan också med *borgerlig-kapitalistiska partier*.

I Frankrike och England står dessa frågor redan praktiskt taget på dagordningen. Snart får vi därför också i Sverige se samma skådespel; ty Linderot, Hagberg och Sillén har alltid och även på sjunde världskongressen bevisat att de som väl dresserade hundar är beredda till varje ovanifrån befalld saltomortal. Vi gratulerar redan i dag till enhetslistan med Per Albin, Pehrsson—Bramstorp och Sven Linderot i spetsen!

Om vi till år 1934 skälldes för kontrarevolutionärer därför att vi inte var med på Kominterns sekteristiska ultravänsterkurs, så är vi naturligtvis nu ”sabotörer av enheten och enhetsfronten”.

Vi ser naturligtvis också att enhetsparti (ett *revolutionärt enhetsparti*) medför ökad makt för det i dag i flera läger splittrade proletariatet och kunde leda till att miljoner arbetare, som står avsidet och skrämts bort av broderkampen, inträder i den slutna klassfrontens led. Men om man vill bevara arbetarklassen från nya nederlag, så får medvetna klasskämpar inte helt enkelt låta blända sig av ”den stora och vackra iden”. De måste därvid nyktert och klart undersöka de därför existerande reella möjligheterna och betingelserna. Orsakerna till den hittillsvarande splittringen och de i uppoffrande strider förvärvade erfarenheterna om det revolutionära partiets uppgift och roll får därvid icke förtigas. Det måste också klart och tydligt uttalas, att *inte bara* den organisatoriska splittringen är skuld till nederlagen och att ett enhetsparti ännu inte på långt när är någon garanti för arbetarklassens seger i framtiden.

Det kommer — som år 1914 och som år 1934 också återigen det österrikiska exemplet visade — framför allt också an på partiets *politiska riktning*. Tredje Internationals grundades därför att den efter världskriget åter hoplammade Andra Internationals ur revolutionär-marxistisk synpunkt endast kunde föra arbetarklassen till nya nederlag och därför att de då verkligt revolutionära och verkligen blott för arbetarklassens intressen levande ledarna vägrade att påtaga sig detta ansvar. Samma hänsyn utgör i dag det ledande motivet för *vårt* parti.

I sammanfattning kan konstateras: Tredje Internationals väcker i dag till följd av en oerhörd dubbeltidighet och medvetet utsuddande av problemen hos de stora massorna det skenet att den dr på väg att upprätta en *arbetarklassens enhet* på revolutionär grundval. Vi har sett hur den i verkligheten i så gott som alla principiella frågor slagit in på *revisionismens* och den

gränslösa opportunistens väg.

1) Tredje Internationalen och dess lakejer i alla länder har vid sin ställning till fascismen förlorat ur sikte det för en marxist självklara *återförandet av alla politiska företeelser på ekonomiska* orsaker samt bidrager därför precis som Andra Internationalen till illusionen om möjligheten att störta fascismen utan konsekvent tillämpning av klasskampen.

2) Tredje Internationalen har glidit över på Andra Internationalens mark i fråga om eventuellt understödande och propagerande av regeringar, som inte är något annat än *koalitions-regeringar i den borgerliga staten*. Det måste på bestämda punkter leda till nya nederlag och besvikelser för massorna, vilka bara kommer att gagna fascismen.

3) Tredje Internationalen har i ställningen till *krigsfrågan* kastat den gamla revolutionära principen över bord, som säger att det i den kapitalistiska staten endast finns kampen mot den egna bourgeoisin.

4) Tredje Internationalen har, så som den uppställer frågan om *enhetspartiet*, prissgivit de marxistiska principerna om ett *revolutionärt partis uppbyggnad och roll*, vilket måste existera som ledare i kampen mot det kapitalistiska systemet, för att trygga arbetarklassens seger.

Inte heller i denna fråga har Andra Internationalen just blivit revolutionerad, utan Tredje Internationalen har närmast sig den andra. ”*Rickard Lindströmarna*”, som ända till för kort tid sedan fanatiskt avvisade enhetsfronten och förhandlingar om en partisammanslagning, har ingenting mer att frukta av kommunisterna. De drar redan slutsatserna härav och anslår mycket mera försonliga toner. *Det socialistiska partiet* är för dem mycket farligare och betraktas av dem som en mycket större fiende än det kommunistiska partiet och dess International.

Om vi konstaterar dessa fakta, så uppstår den frågan, vars besvarande är av största vikt:

Varför allt detta? Varför en sådan politisk bankrutt för Tredje internationalen?

Det är alldeles uppenbart, att Komintern *inte* gjort den nuvarande omsvängningen lika litet som de tidigare därför, att läget i de enskilda kapitalistiska länderna fordrade det eller därför att massorna yrkade på det. Massorna har redan länge önskat enhet och enhetsfront. Omsvängningen sammanfaller snarare med omsvängningen i den ryska utrikespolitiken resp. tidigare omsvängningar med det ryska statsuppbyggandets förmenta krav.

I början av den ryska sovjetmakten och Komintern var det en allmängiltig princip, att den proletära revolutionen har en *internationell* karaktär och att Sovjet-Unionen endast kan upprätthållas och utbyggas i intimaste förbindelse med revolutionen i andra länder. Komintern syftade i början alltför kortsynt och rätlinjigt på revolutionen i de andra länderna samt led därför stora besvikelser. Därtill kom svårigheterna med socialismens uppbyggande i Sovjet-Unionen och — efter Lenins död — allt större meningsskiljaktigheter om dessa frågor inom den ryska ledarestaben. Den slutligen segrande Stalinfraktionen slog därvid om ända till den revisionistiska tesen att det fullständiga utbyggandet av *socialismen i ett land* ensamt är möjligt och att det ryska exemplet snarare kommer att utlösa revolutionen i andra länder än utvecklingen i dessa länder själv.

På denna basis tolererades och rentav fostrades — i kampen mot den självständigt tänkande s.k. högern inom Komintern — den ultravänstra sekteristgruppen av lakejmässigt villiga nya ”ledare”. Därmed förstördes de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna —

Sovjet-Unionens enda effektiva bundsförvanter. Men därunder tillspetsades världsläget och faran för nya imperialistiska krig alltmera. Sovjet-Unionen kände sig till sist så hotat av Japan, Polen, Tyskland och i bakgrunden även av andra kapitalistiska stormakter, att tanken på dess skydd eller åtminstone uppskjutandet av krigsutbrottet blev det *enda* dominerande momentet i hela kominternpolitiken. Arbetarklassen gällde som svag och besegrad och att vänta tills den åter blev i stånd till revolutionär kamp syntes sovjetpolitikerna omöjligt. Så tog de numera bara sikte på de kapitalistiska staterna, på deras inbördes motsättningar och slöt pakter med dem. Därav Sovjet-Unionens inträde i Nationernas förbund, därav pakterna med Frankrike och Tjeckoslovakien med all deras argumentering, därav nu kravet på enhetspartiet på en fullständigt likvidatorisk grundval.

Den som ser allt detta, den som inser varthän Komintern i dag kommit, måste *kämpa mot den* alldeles som han kämpar mot Andra Internationals omarxistiska, klassfientliga kurs.

Vårt parti kommer alltid att vara redo att kämpa för, att arbetarklassens enhet och slutenhet mot kapitalismen kommer till stånd. Men det kommer aldrig att ge sig till att, till förmån för en principiös enhetsfantom, offra proletariats klassintressen för en till sitt väsen kontra-revolutionär koalitionspolitik.

Vi står kvar på grundvalen av den marxistiska principen:

Arbetarklassens befrielse kan endast vara arbetarklassens eget verk.

*

De härvarande kominternlakejerna förebrår oss under det grövsta förtal att vi är *Sovjet-Unionens fiender* och kontrarevolutionärer. I verkligheten har vi, i det vi satt som vårt högsta mål att revolutionera arbetarna i vårt eget land, gjort mer för Sovjet-Unionens försvar än hela Komintern med dess nuvarande politik och ömkliga slut.

Socialistiska Partiet hälsar alla revolutionära arbetare, som hittills tillhört det kommunistiska partiet, men som vägrar vandra gemensamt med sina ledare till det socialdemokratiska träsket, välkomna till S. P. och den revolutionära socialistiska kampen för klassens intressen, för kapitalismens likvidering och socialismens seger.